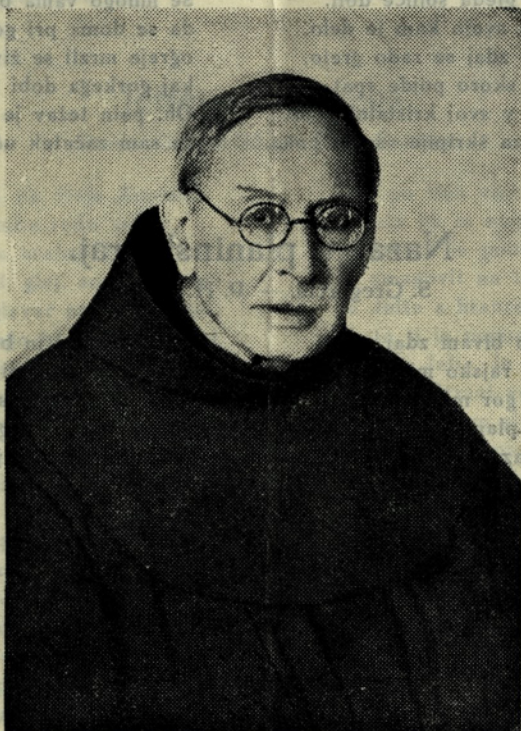

PEVSKA ZVEZA V LJUBLJANI

29. NOVEMBER

1851 — 1931

V NEDELJO 29. NOVEMBRA 1931

VELIK KONCERT

OB 4 POPOLDNE V
UNIONSKI DVORANI

Pozimi iz šole.

P. H. Sattner.

Vse belo! Dol je bel in breg,
pod nogo škriplje trdi sneg.
Uboge ptičice zmrzujejo,
nožice gole privzdigujejo.
Zaspano, kakor da je v šoli,
iz neba gleda sonce doli.
Gorkoto svojo kam je delo,
samo bi zdaj se rado grelo,
zato že skoro pojde spat
za gore v svoj kristalni grad.
Od mraza škriplje vse in poka,

mraz tudi vama je, otroka,
iz šole zdaj domov grede!
Mraz vama je.
Le varno dvigajta pete
iz šole zdaj domov grede.
Še mnogo vama bode teči,
da se doma pri gorki peči
ogreje mrzli se životček,
kaj gorkega dobi želodček.
Oh, poln težav je in bridkosti
že sam začetek učenosti.

Nazaj v planinski raj.

S. Gregorčič. — P. H. Sattner.

Pod trto bivam zdaj
v deželi rajsko mili,
srce pa gor mi sili,
nazaj v planinski raj.
Zakaj nazaj, zakaj nazaj?
Nazaj v planinski raj.

Tu zelen dol in breg.
Tu cvetje že budi se,
tu ptičji spev glasi se,
gore še krije sneg.
Zakaj nazaj, zakaj nazaj?
Nazaj v planinski raj.

O, zlatih dni spomin
me vleče na planine,
po njih srce mi gine,
saj jaz planin sem sin!
Tedaj nazaj, tedaj nazaj;
nazaj v planinski raj.

Pogled v nedolžno oko.

S. Gregorčič. — P. H. Sattner.

Nikar, nikar se me ne boj,
nedolžni, nežni angel moj,
le semkaj k meni sedi,
okó v oko mi gledi.
Pogled je čist, oko mirno.
V njem seva celo ti nebo
in meni v njem leskeče
odsev že davne sreče.

Budiš spomin mi krasnih dni,
ko bil sem še, kot zdaj si ti,
spominja me mladosti,
brez toge, brez bridkosti.
Spominja me mladostnih let,
ko bil je v cvetju ves mi svet,
enako vrtu v maji,
ko živel sem ko v raji.

Na planine.

P. H. Sattner.

Gori, gori na planine
misel vsaka mi leti,
gori mi iz te doline
duša moja hrepeni.
Gori, kjer presrečna leta,
mlada leta tekla so,

tam se sreča mi obeta,
tja nemirne misli vro!
Le imejte krasne svoje
vi ravnine in vrte,
dajte mi planine moje,
dajte moje mi gore!

Jeftejeva prisega.

Simon Gregorčič. — P. H. Sattner.

Na boj, na divje Amonite,
sovražnike rodu srdite,
je Jefte hrabro četo zbral,
na meji, glej, sovražnih tal
kleči glavar na travi rosni,
da zmago bi mu Večni dal,
v usodni vojski, smrtonosni.
O čuj me, bojnih trum Gospod,
usliši mojo Ti molitev,
otmi, otmi svoj sveti rod!
Ti vodi ga v zmagalno bitev,
dodeli srečno mu vrnitev.
In to, prisegam! prvo stvar,
ki po dobljeni slavni zmagi
me sreča na domačem prači,
zakoljem Tebi v žgalni dar,
usode vojskne gospodar!
Tako prisega vodja trum,
glavarja čuje hrabra četa
in srca, že popreje vneto,
navdihne nevkročen pogum.
Kadar se v gori vtrga plaz,
kedo-li mu zastavi gaz?
Ko tenke bilke trdni hrasti
se morajo vклонiti, pasti!
A stokrat huje od plazov
se Jefte s četo zadrvi
na vrste Amonskih sinov.
Kako so tam kovala jekla,
kako je kri v potocih tekla,
na črna tla junaška kri.
Kot za žanjico žita snopi,

leže po tleh vojakov tropi,
požela jih je srepa smrt,
sovražnik je pobit in strt.
In zmagovit na tla domača
se Jefte s hrabro četo vrača,
oj, to ti je ponosen god
zate, o Jefte, in tvoj rod.
Slavi te Izrael vesel,
ker sveti dom si mu otel:
Do meje ti naproti vreje,
nastilja palmove ti veje.
In vrsta venčanih devic
na cesto trosi ti cvetic.
In poti, polja in vasi,
povsodi mrgoli ljudi:
Visoki, nizki, stari, mladi,
zmagalca videli bi radi,
ki trume je sovražne zmel.
Izmej ljudi na mlade rame
tu mati malo dete vzame:
Glej, on je Izrael otel.
In starček od veselja plaka,
gledaje slavnega junaka
in sto in sto glasov grmi:
Rešitelj Jefte naj živi!
Vže sveti se domači krov,
zidovje se beli naproti
in zdaj v mogočni prelepoti
pred njim stoji ves dom njegov.
In, glej, mladenek cveten zbor
slavilno pesem prepevaje,
srebrne strune prebiraje

privre čez prag na beli dvor.
Pred njimi pa v obleki snežni
v naročaj Jefteju hiti,
kot na perutih angel nežni,
otrok njegov, edina hči.
A Jefte, glej, je mrtvobled,
iz lic je preč življenja sled,
ne kroži se očetu roka
v objem prsrčnega otroka.
Junak, ki groze ne pozna,
kaj zdaj ko listje trepeta?
»Oh, nepremišljena prisega!«
Obupno oče zaječi,
da grozno se okrog razlega,
da mraz pretresa vsem kosti.
Joj, ti nesrečni otrok moj,
še bolj nesrečen oče tvoj,

ki kriv brezmejnega je zlega!
»Umreti moraš, hči, umreti!
v življenja polnem cveti:
prisegel sem, da prva stvar,
ki po dobljeni slavni zmagi,
me sreča na domačem pragi,
Bogu bo dana na oltar;
in tebe, oj otrok predragi,
nebo izbralo si je v dar!
Veliko terjaš, o nebo,
veliko od očeta!
Odpusti, dete mi ljubo,
zgoditi mora se tako:
Prisega grozna je, pa sveta!«
In izvrši prisego oče,
in pade dekelce mlado,
a oče in ves narod joče.

Assumptio.

Ušeničnik. — Opeka. — P. H. Sattner.

Preljubi je moj.

Preljubi je moj in njegova sem jaz,
o, naj mi odkrije svoj večni obraz!
Kot pečat me deni na svoje srce,
močnejše kot smrt so ljubezni želje.

Obsujte me vso s cveticami,
obdajte me z zlatimi jabolki!
V ljubezni mi duša medli . . .

Zdrava!

Zdrava! Ti posoda čudežna in nestrohnela, ti posoda večne Besede!
Zdrava! Ti neskajleni studenec, ki je iz njega poteklo vrelo življenja —
Kristus!
Zdrava! Ti vrt zaprti, čigar vonjava je kakor plodne njive, ki jo je
oblagodaryl Gospod!
Zdrava! Ti brezmadežna, božja čista lilija, Mati našega Boža!

Sklepni zbor.

Češčena Kraljica, usmiljena Mati,
Ti naše življenje in up in sladkost,
glej, k Tebi zdihujemo Eve otroci,
ko žalost nas bega, napaja bridkost,
ko žalost nas bega, napaja grenkost.

skušnjava nas vabi in greha nečast!
O Mati! Ozri se na naše gorje.
Odkleni nam, odkleni svoje srce!
Ti solnce rodila si večne pravice,
o dai, da posije na temni naš pot.

Pokaži nam svoje premile oči.
Usmili se nas Mati, o Mati nas Ti!
V bridkosti spočeti, v solzah smo rojeni,
trpljenja vihari nad nami oblast,
in s pota do večnega, srečnega doma

Ti strla si glavo peklenskemu zmaju,
obvaruj življenja pogubnih nas zmot.
In k sebi trpine privedi nas kdaj,
v nebeški privedi preblaženi raj!
Amen.